Humor X-100 Strip

VESELI SVET GODINA III BR. 35 DIN. 100

HUMOR-X100

Godina III — Sveska 35. — 1. mart 1963. godine

aktuelne teme

BEZ REČI

Veliki izbor

— Koja je vaša krvna grupa?
— „Krvavi trag" „Krvava tajna", „Krik krvi", „Krv u karanfilu"...

*

— A ovo su vaši prethodnici.

ZATVORE-
NO ZBOG
INVENTARA

HUMOR u NOB

Iskustvo „Sredonje“ Marka

Otišao Marko u šumu da naseče drva. Ide šumom i misli kako će se najlakše izvući iz ratnog meteža, a da se nikom ne zameri. Iznenada pojavi se iza grma puška:

— Stoj! Ko ide?

— Marko, braćo! Vaš sam — četnik!

Uhvate ga i isprebijaju, jer je iza grma bila domobranska patrola.

Drugi put ode Marko u šumu, kad opet:

— Stoj! Ko ide?

— Marko, braćo! Vaš sam — domobranac!

Međutim, to su bili četnici. Povale ga na zemlju i opale mu dvadeset i pet.

Treći put ode Marko u šumu da naseče drva, kad opet se pojavi iza grma puška:

— Stoj! Ko ide?

— Ne pitaj, nego udri — zakuka »Sredonja« Marko i diže ruke uvis.

MUDAR ODGOVOR

U jednom bosanskom mestašcu, u toku rata, često se menjala vlast. Upada čas jedna — čas druga vojska. Dešavalo se da omrknu ustaše i Nemci, a osvanu partizani i obratno.

Živeo tu jedan hodža koji je svako jutro najpre oprezno ispitivao čija je vojska u mestu da bi znao kako će se toga dana vladati.

Jedno jutro prolazila je grupa partizana ispod njegovog prozora. Nisu imali na sebi nikakvih oznaka, i hodža je bez uspeha krivio vrat kroz prozor kako bi utvrdio kome pripada ova grupa ljudi.

— Za koju si ti vojsku, hodža? — upita ga jedan partizan.

— Najbolje je kad je insan zdrav — mudro odgovori hodža.

*

TA IZVOLITE

Za vreme napada na Lukavac, u leto 1944. godine partizani se neopaženo dovuku do jednog ustaškog bunkera pred kojim se baš smenjivala straža.

— Nemoj slučajno da pušiš — reče razvodnik straže novopostavljenom stražaru — jer mogu da naidu partizani i ti si onda prvi gotov.

— Ne stvaraj paniku! — odgovori stražar. — Kakvi partizani? Ko zna gde su oni sad, nego daj mi vatre da zapalim.

Razvodnik mu ne dade, a on se naljuti i povika:

— Dajder mi vatre!

— Ta izvolite! — ču se iz mraka glas Ivana Karage, komesara jedne vojvođanske čete. I desetina automatskih oružja usluži ustašu vatrom.

OVDE POČIVA...

Nekakav Cvijan od Glamoča bio je poznata škrtica. Jedne godine rodio mu krompir kao retko kad, ali rat je. Svakog dana nailazi druga jedinica, upadaju intendanti u kuću. Traže hranu. Dugo je Cvijan mislio kao da doskoči intendantima, dok se ne priseti da prenese krompir u obližnje groblje i da ga »sahrani«. U toku noći uredio lepo grob, udario krst i pošao mirno da spava, bar što se krompira tiče.

Ali SKOJ-evci kao SKOJ-evci! Motrili i otkrili »sabotažu druga Cvije«.

Iduće noći ode jedan SKOJ-evac i na krstu napiše: »Ovde počiva u miru božjem jedanaest metara krompira«.

To je bilo sasvim dovoljno da se dovitljivi intendanti orijentišu.

*

»DRUŽE TVOJA KUĆA GORI«

U Cucama davali bokeljski partizani priredbu. Na programu je bila i nova pesma »Druže tvoja kuća gori«!

Domaćin je sedeo kod ognjišta kad izade hor i tresnu:

— Druže, tvoja kuća gori!... i još sasvim ne dovršiše a domaćin poskoči vičući:

— Kuća meni, danas! a što ne gasite braćo i drugovi!

Domaćina su jedva smirili, kako bi nastavili sa programom.

Lekari i bolesnici

— Brojala sam do trideset i tri, šta da radim sada?
— Nastavite do milion!...

— Ne, ne možete posetiti muža. Još je suviše slab, svako uzbuđenje moglo bi mu naškoditi.

*

TAKO JE MORALO BITI

Jedan američki novinar razgledao je najveći nemački zavod za umobolne. U prvoj ćeliji sedeo je čovek držeći u ruci malu lutku i strastveno je ljubio.

Novinar upita lekara, koji ga je pratio:

— Kako je ovaj čovek oboleo?

— Njegova žena je pobegla sa drugim i radi toga je izgubio pamet.

U sledećoj ćeliji ugleda jednog bolesnika, koji je baš u tom trenutku dobio napad besnila.

— A kako je ovaj čovek oboleo?

— Vidite — reče lekar — to je onaj koji je pobegao sa ženom onoga prvoga.

— Ne — mladi kolega, ne kontrolišu se refleksi na tom mestu!

OPERACIJA

— Da bolesnik izgubi svest potrebno mu je odmah reći cenu operacije.

*

OSVETA

— Oh, doktore... podnosim užasne bolove u malom prstu!

*

LEKAR ROZENTAL

Čuveni lekar, profesor Rozental, bio je vrlo originalan. Jednom je bio vrlo zaposlen i nervozan. Nije podnosio da mu bolesnici mnogo pričaju, »Budite kratki!« — stajalo je na čeduljici u hodniku.

Jednom mu je došao čovek s povezanom rukom. Videći čudnovatu čeduljicu, odluči da se strogo pridržava tog uputstva.

Dok je profesor skidao privremeni zavoj, upita:

— Porezao se?

Ozleđeni odgovori:

— Ugrižen!

— Mačka? — upita lekar

— Pas!

— Dobro! — reče profesor

— Ne, zlo! — odgovori ozleđeni

*

Mnogo se priča o Rozentalovoj raseianosti. Jednom je na ulazu u kliniku sreo kolegu, s kojim je započeo razgovor o naročito interesantnom slučaju. Kad je kolega otišao, Rozental je ostao duboko zamišljen. U stvari nije više znao: da li je na putu bolesnicima, ili je već na povratku. Brzo se uputi vrataru i upita:

— Oprostite, možete li mi reći: Dolazim li ja ili odlazim?

*

PROGRAM

U amsterdamskoj bolnici morala se jednom mornaru odrezati noga.

Lekari su započeli operaciju. Za vreme cele procedure mornar je stojički izdržavao neopisive bolove. Doduše, na mahove je stiskao zube, ali preko njegovih usana nije prešao nikakav glas. Lekar se divio ovoj retkoj izdržljivosti i dok mu je nameštao zavoj, hvalio je njegovu hrabrost.

Međutim, mornar najednom krikne.

Hirurg ga je prilikom vezivanja zavoja slučajno ubo.

— Kako? — začuđeno upita lekar — jaučete sada od uboda igle... vi koji ste...

— Tako je — odgovori mornar — ali vidite, doktore, ovaj ubod igle nije bio u programu!

— U redu, refleksi su zadovoljavajući!

— Doktore, boli me srce!

*

— Kažete polomljena noga? Urediću to za koji trenutak, donesite samo nekoliko eksera i malo lepila.

— Muž mi je savetovao da spavam kraj prozora i zatvorenih vrata.
— A lekar?
— Nije, ali čim čuje da se otvaraju vrata skače kroz prozor!

— Izgleda da vam je kutnjak šupalj!...

— Molio bih vas da pređete na moju drugu stranu!

*

— Kako ste dragi kolega?
— Sjajno! A vi?

NA PRAVO MESTO

— Došli smo da nam se potpišete na peticiju protiv buke koju nam stvara susedna fabrika...

— Molim?

*

SNAŠAO SE

— On onom stranom koja uvećava gleda prodavačicu, a onom koja umanjuje gleda cene. Zato uvek i ide na pijacu!

— O, najzad su odlučili da kupe čiviluk!

*

KAD JE TAKO

Sedeli Džim i Džon u salonu kraj kamina ljušteći viski, pa se dobro »zagrejali«.

— Vidim te dvostruko — promrmlja u jednom momentu Džim.

— Ja tebe takođe — odgovori Džon.

— Hajde onda da odigramo partiju bridža...

*

DOBAR RECEPT

U jednoj kafani Mark Tven poruči čašu vina, a uskoro zatim pozva kelnera i reče mu:

— Ovo je takva kiselica da ne mogu da je popijem!

— Nije to ništa, — odgovori kelner. zatvorite oči pa ispijte.

Tven ga posluša i popi vino. Kad ga je pozvao da plati izvadi jedan cent i stavi ga na sto.

— To je malo! — pobuni se kelner.

— Ne mari ništa, — odvrati brzo Tven. — Zatvorite oči i stavite ga u džep.

DVA GLEDIŠTA

Dok je čuveni francuski slikar Renoar, radio jednu veliku sliku sa istorijskim motivom, naiđe neki prodavac peciva i slučajno se nasloni leđima na majstorovo delo. Naravno, boje mu ostadoše na kaputu. Opazivši to, Renoar povika ljutito:

— Nesrećniče, šta ste to uradili?

Prodavac se odmače, pogleda svoj kaput i reče besno:

Što niste napisali: »Sveže ofarbano?!«

*

TAKOĐE NEPISMEN

Bivši predsednik francuske skupštine Eduard Erio, ušavši jednom u vagon-restoran lionskog voza, opazi da nema pri sebi naočari: Kako nije mogao da pročita jelovnik, zamoli kelnera:

— Da li biste bili ljubazni da mi pročitate jelovnik?

— Oprostite mi. — odgovori ovaj, — ja sam takođe nepismen.

— Izgleda mi da su ovamo već dolazile neke budale od jutros!
— Ne dragi, veruj mi, ti si prvi!

*

ASOCIJACIJA

Pričao stari morski vuk svom stalnom društvu u maloj kafanici.

— Nikada neću zaboraviti veliki zemljotres koji sam doživeo u Japanu. Bilo je strašno, posuđe i tanjiri leteli su na sve strane, žene su vrištale...

— Do đavola! — skoči jedan od slušalaca — žena me čeka već čitav sat...

UVEK ISTA

Prisustvujući spiritističkoj seansi jedan udovac zatraži da razgovara sa svojom pokojnom ženom. Ubrzo posle toga medijum poče da govori:

— Tu je, ja je čujem, ona lupa...

— Ah! — uzviknu iznenađeno udovac — zar i sad još lupa...

*

JEDAN EPITAF

Na starom groblju jednog seoceta u južnoj Engleskoj nalazi se nadgrobni spomenik u koji su urezane ove reči:

»Meri, moje te suze neće oživiti, zato plačem bez prestanka«.

DVA RAZLOGA

— Čvoruga je nastala kad je žena saznala da imam prijateljicu, a modrica je nastala kad je prijateljica saznala da imam ženu!

— Divno, kako su vam sveži obrazi danas!

TEŽAK SLUČAJ

Obrati se jedan već stariji holivudski glumac jednom poznatom očnom lekaru žaleći se da mu vid slabi. Lekar ga posadi ispred jedne velike table i pokaza mu nešto na njoj.

— Šta vidite?

— Broj 18 — odgovori glumac.

— Vi ste zaista jako kratkovidi — odgovori mu lekar. — To što sam vam pokazao je slika koja prikazuje Ketrin Hepbern u razgovoru sa Merilin Monro.

*

ZBOG OČIJU

Pitali jednog čuvenog dresera, poznatog šaljivdžiju, kako to da je postao baš dreser slonova.

— Bio sam prvo dreser buva — odgovori on smešeći se — ali sam postao kratkovid...

*

— Kažete preporuku imate u dva primerka?

IZ BRAČNE »RIZNICE«

— Pa dobro — uzviknu jedan muž na kraju žučne prepirke sa svojom »boljom polovinom« — smatraš li ti mene budalom?

— Ne — odbrunda mu žena — ali se ja možda varam

*

— Upotrebljavaju reči koje se ne nalaze ni u jednom rečniku?

— Koji je od vas gospodin Dipon?

*

POZNAJU SE

— Vidiš kakav si ti čovek. Gledaš me kako plačem a i ne pitaš me zašto...

— A, pusti ti to! Ta moja pitanja koštala su me dve haljine i jednu bundu!

ČUDNI SNOVI

— Mili — umiljavala se mlada Žaklina jednog jutra, čim se probudila, oko svog Pjera — noćas sam sanjala divan san. Kao ti došao, poljubio me i stavio mi oko vrata divnu bisernu ogrlicu. Pitam se šta bi to trebalo da znači!

— Saznaćeš sutra, mila — odgovori joj Pjer, oprosti se i ode na posao.

Sutradan, kada je stigao kući na ručak, doneo joj je lepo upakovani paketić. Ona ga prihvati sva ustreptala, otvori ga i nađe u njemu fino ukoričenu knjižicu sa naslovom: »Tumač snova«.

IZNENAĐENJE

Ispričala jedna mlada žena svojoj prijateljici:

— Pre nekoliko nedelja žalila sam se mome Draganu da teško podnosim zimu. On mi je na to najavio jedno iznenađenje i zaista me je iznenadio.

— Krzneni kaput?

— Ne, pola tone uglja...

*

ISPRAVKA

Zateče žena svog muža, profesora u zagrljaju neke druge.

— Gle, kakvo iznenađenje! — uzviknu ona.

— Pogrešno, draga moja — odgovori joj profesor. — Ja sam iznenađen, a ti si gnevna!

*

PAZNAJE GA

— Šta bi želeo, naravno osim razvoda, da ti poklonim za dvadesetpeto godišnjicu braka?

— Čim se obrijem osećam se podmlađen za čitavih dvadeset godina.
— Pa što se onda uveče ne briješ?

*

KALENDAR

Jedan profesor u Kembridžu radio je svakog dana po pet sati. Kada je jednom u svojoj sobi boravio duže nego obično njegova žena videla je u tome zanemarivanje svoje osobe i pošla je k njemu. Na profesorovo pitanje, šta želi da mu kaže, odgovori:

— Kažem, želela bih da budem knjiga.

— A zašto, draga?

— Jer se samo s njima baviš.

— Nemam ništa protiv — reče profesor — ali onda bi morala biti kalendar.

— A zašto baš kalendar, — upita žena.

— Zato što se svake godine nabavlja novi.

*

— Šta?! Nema ni dva meseca kako si izgubila muža a već govoriš o ponovnoj udaji?

— Oh, pa nisam ja zlopamtilo!

*

Stranka: — Hoću da se razvedem od svoje žene.

Advokat: — Zbog čega?

Stranka: — Zbog toga što nema dece.

Advokat: — Da li ste sigurni da je do nje greška? Možda ste vi krivi?

Stranka: — Sasvim sam siguran da je ona kriva. Naime, već dve godine živimo zajedno i još nema detetal

MIRNO VEČE U KUĆI

IZGOVOR

— Magla je napolju tako gusta da sam mislio kako si ovo ti!

*

— Ah, ne! Nećeš uzeti na godišnjicu venčanja pilule za spavanje!

ADAMSON POMAŽE ŽENI

NAJBOLJI OPIS

Jedno udruženje žena u Londonu je raspisalo konkurs za najbolji opis idealnog supruga. Prvu nagradu osvojila je udata građanka čiji je tekst glasio: »Plaća sve i ne govori ništa«.

*

TEK SE UPOZNAO...

Usred noći muž poče da viče u snu:

— Strašno... U pomoć!... Užasno!...

— Šta ti je? — upita ga žena probudivši ga.

— Imao sam strašan san — odgovori muž sav uzbuđen. — Sanjao sam da je Morea udario jedan kamion.

— Morea?... Ko je taj Morea?

— Ne poznaješ ga — odgovori muž. — I ja sam ga tek u snu upoznao.

*

DOBRA PARTIJA

— Dakle, Antone, ti bi se oženio? Lepo! Maslim da ti mogu preporučiti dobru devojku. Ali pre nego ti je ime nujem hteo bih da znam kakva svojstva tražiš od svoje buduće žene.

— Prvo mora biti mila i dobra domaćica.

— Dobro! Dalje!

— Mora biti lepa i muzikalna.

— Dobro! Dalje!

— Naravno, mora biti i bogata.

— Dakle, takva bi morala biti luda pa da pode za tebe.

— U redu, neka bude luda!

*

NJEMU ZA LJUBAV

U svojoj osamdesetoj godini francuski dramski pisac Fontenel posetio glumicu Dival. Ona se nalazila u krevetu kada je on naišao, ali odmah skoči i obuče domaću haljinu:

— Evo vidite — reče ona — vama za ljubav sam ustala i obukla se.

— Da, ali drugima za ljubav se svlačite i ležete — zaključi pakosno Fontenel.

*

Znate da je tata strašno zadovoljan što ste vi pesnik!

— Ah! Zbilja?

— Da, jer poslednji prosilac moje sestre, kojeg je hteo da izbaci kroz vrata, bio je šampion u rvanju!

— Uvek mi stavljaš primedbe pred stranim licima.

— Više mi ne govori da čovek ne potiče od majmuna!

— Pomislila sam da si umro... Od kako si ustao nisam te uopšte čula...

*

NAJZAD SHVATIO

— Sada počinjem da shvatam zašto se tvoj otac smejao kada sam te zaprosio.

VELIKE NESREĆE

— Požar u Čikagu... Potapanje „Titanika"... Eksplozija „Hindenburga"... Moje venčanje!

*

NAJBOLJE MESTO ZA PUŠKU

— Tvoja puška je u svakom slučaju umetnički predmet, ali mislim da je skloniš na neko drugo mesto!..

NOTNA HARTIJA

Neki mladi kompozitor doneo jednog dana svoje najnovije delo Hendlu. Hendl je uzeo svesku i pažljivo je prelistao od početka do kraja. Onda je rekao:

— Zaista, prekrasno!...

— Oh maestro, vaš sud čini me presrećnim! — likovao je mladi kompozitor gotov da se velikom kompozitoru zahvaljuje bar još pola sata.

Međutim Hendl ga prekide:

— Zaista prekrasno. Gde ste samo našli ovako finu i dobru notnu hartiju!?

DISKRETNO

— Lupni tiho u čašu da pozoveš kelnera. Samo pazi da to bude diskretno. Ipak smo u lokalu!

UMIRUJUĆE SREDSTVO

— Dajte sad neku sentimentalnu muziku. Treba da mu dam račun.

*

DOSADILO I SLONU

— Neće vam biti neprijatno ako skinem suknju? Grdiće me mama ako je izgužvam...

— Tata, ovaj šimpanzo liči na tetku!

— To nije lepo što si rekao.

— Pa on to ne razume!

*

KIRI U BERBERNICI

Pjer Kiri je bio vrlo rasejan. Jednog dana uđe u berbernicu:

— Molim vas, podšišivanje — reče on.

— Vrlo rado, gospodine — odgovori berbern — hoćete li biti dobri da skinete šešir!

— O, izvinite — uzviknu Pjer Kiri skidajući šešir — nisam primetio da ima dama!

*

NE ŠKODI NIŠTA

Mark Tven posetio je jednog slavnog slikara u njegovom ateljeu da pogleda njegovu najnoviju sliku. Pokazujući na ugao slike Tven reče:

— Čini mi se da ovaj deo treba još popraviti. — Pritom učini rukom pokret kao da je hteo to mesto dotaći.

— Ne, boje još nisu suve! — vikne slikar.

— Ništa zato — odgovori Tven — ja imam rukavice.

ŽENIDBA

Nasradin je spremio ženidbu svoga sina. Susedi ga odgovarahu.

— Prerano je, budi obazriv, — rekoše — tvoj sin je još dete. Pusti ga neka odraste i postane razuman.

— Ako postane razuman — odgovori Nasradin — onda se više nikad neće oženiti!

*

KAKO SE POČINJE

Bogataš Rotšild šetao se sa svojim prijateljem, pa su zapali na jednom trgu u veliku gužvu. Ovu priliku koristio je jedan džeparoš i hteo da izvuče berzanskom kralju iz džepa crvenu svilenu maramicu. To primeti Rotšildov pratilac i reče:

— Gospodine barone, ovaj džeparoš hoće da vam ukrade maramicu.

Rotšild mirno odgovori:

— Ostavite ga, ta mi smo svi počeli s malim!

NASRADINOV MAGARAC

Nasradinu uginuo magarac, a istog dana umre mu i žena. Nasradin je više žalio magarca.

— Jer, — govoraše — svi znanci i rođaci koji su danas došli da me uteše, svi su mi govorili: „Uteši se, naći ćemo ti drugu, isto tako dobru ženu. Ali nijedan nije obećao da će mi doneti magarca.

*

RAZUME SE DA NIJE ISTINA...

Jedan čovek se žali svom kolegi u kancelariji.

— Kakav je danas svet! Svi svakog ogovaraju i svako svakom nešto namešta. Zamisli šta pričaju o meni. Da sam sedeo pet godina u zatvoru zbog pronevere.

— To nije istina, zar ne?

— Razume se da nije istina. Bio sam svega četiri godine.

*

*

DIMA I NJEGOV SLUGA

Aleksandar Dima je bio na samrti. Njegov verni sluga, koji je bio malo nagluv, jecao je u uglu sobe. Okrećući ka njemu svoje oči, mutne od agonije, Dima promrmlja:

— Ne plačite, prijatelju moj, ako mi ustrebate tamo gore, zvoniću vam.

— Da, da gospodaru, samo se plačim da vas neću čuti, sluh... znate... sluh mi nije u redu, — reče sluga.

rio pa vas posle toga molio za izvinjenje da li biste vi time smatrali tu uvredu okajanom?

— Svakako, — brzo odgovori glumac.

— To mi je zaista drago, — nasmeši se Dima i svom protivniku desnicom opali žestok šamar, a levom rukom mu pruži jedan prepis pisma sa izvinjenjem.

Poklonivši se prisutnima Dima odmerenim koracima napusti bojište.

— Ne, dragi. Mada ćemo se uskoro venčati ne bi bilo lepo da mi dolaziš u posetu tako kasno!

— Tata, ovaj šimpanzo liči na tetku!

— To nije lepo što si rekao.

— Pa on to ne razume!

on.

— Vrlo rado, gospodine — odgovori berberin — hoćete li biti dobri da skinete šešir!

— O, izvinite — uzviknu Pjer Kiri skidajući šešir — nisam primetio da ima dama!

*

NE ŠKODI NIŠTA

Mark Tven posetio je jednog slavnog slikara u njegovom ateljeu da pogleda njegovu najnoviju sliku. Pokazujući na ugao slike Tven reče:

— Čini mi se da ovaj deo treba još popraviti. — Pritom učini rukom pokret kao da je hteo to mesto dotaći.

— Ne, boje još nisu suve! — vikne slikar.

— Ništa zato — odgovori Tven — ja imam rukavice.

NEGDE U PARIZU

— Kako možeš da se udaš za idealnog čoveka kad je on obično muž tvoje najbolje prijateljice.

*

DIMA I NJEGOV SLUGA

Aleksandar Dima je bio na samrti. Njegov verni sluga, koji je bio malo nagluv, jecao je u uglu sobe. Okrenuši ka njemu svoje oči, mutne od agonije, Dima promrmlja:

— Ne plačite, prijatelju moj, ako mi ustrebate tamo gore, zvoniću vam.

— Da, da gospodaru, samo se plačem da vas neću čuti, sluh... znate... sluh mi nije u redu, — reče sluga.

DIMA I GLUMAC

Jednom prilikom Aleksandar Dima posvađao se sa jednim glumcem. Glumac se bio toliko zaneo da je Dimi opalio šamar. Tada, takva se stvar mogla samo krvlju oprati. Za sledeće jutro bio je zakazan dvoboj u Bulonjskoj šumi. Ali pre zakazanog časa dođe jedan od glumčevih sekundanata i predade Dimi pismo u kome mu se glumac izvinjavao. Dima pismo pažljivo pročita pa reče donosiocu:

— Ja ću u određeni čas biti na ugovorenom mestu za dvoboj, a tamo onda možemo sve ostalo rešiti.

Sutradan sretoše se oba protivnika sa svojim sekundantima i lekarom u Bulonjskoj šumi.

— Dakle, — reče Dima — spreman sam da primim vaše izvinjenje, jer mi isto tako malo čini zadovoljstvo da vas ubijem, kao i da budem ubijen od vas.

— Hoćete li mi, molim vas, — nastavi Dima — objasniti jednu stvar. Pretpostavimo da sam ja vas ošamario pa vas posle toga molio za izvinjenje da li biste vi time smatrali tu uvredu okajanom?

— Svakako, — brzo odgovori glumac.

— To mi je zaista drago, — nasmeši se Dima i svom protivniku desnicom opali žestok šamar, a levom rukom mu pruži jedan prepis pisma sa izvinjenjem.

Poklonivši se prisutnima Dima odmerenim koracima napusti bojište.

— Ne želim da me uznemiravaju: imam s knjigovođom da raščistim neke račune!

POSLOVAN ČOVEK

— Ima jedan čovek koji želi da vas vidi.
— Nemam vremena. Dajte mu moju fotografiju!

*

BEZ REČI

POUKE

Neki stari cicija — tako priča Herbej, sirijski pisac iz 13. veka — kupio je košaru staklenog posuđa i tražio nekoga da mu to odnese kući. Kada mu se za taj posao ponudio jedan mladić, starac mu reče:

— Ako od mene ne tražiš za to nagradu, neće ti biti žao.

— Zar ćeš me darovati? — upita mladić, misleći na neko dragoceno iznenađenje.

— Darovati, veliš? — reče starac. — Ne, darovati je ludost. Ali umesto dara daću ti tri pouke, koje će ti u životu bolje poslužiti nego nestalan novac.

Mladić pristade i ponese košaru. Prevalivši trećinu puta mladić se obrati starcu:

— Kaži mi jednu od tih triju pouka.

— Ako te neko uverava: glad je bolja od sitosti, ne veruj mu — reče starac.

Posle druge trećine puta mladić reče starcu:

— Kaži mi drugu pouku.

— Ako ti, sinko, neko kaže: pešačiti je bolje nego voziti se, ne veruj mu, — reče starac.

Stigavši na cilj mladić upita starca:

— A koja je treća pouka, stari?

— Ako ti neko kaže da je našao čoveka, koji će nositi takav teret za manju platu nego ti, ne veruj mu! — reče starac.

Tada mladić ljutito tresnu košaru o zemlju tako da je stakleno posuđe prslo u paramparčad i reče starcu:

— E, slušaj stari, ako ti sad neko kaže da je i jedan jedini stakleni sud ostao čitav, onda mu posigurno ne veruj!

Rekavši to mladić se okrete i ode.

*

Dobar savet

Jedan čovek dođe advokatu i požali mu se da dužnik neće da mu vrati pet hiljada dinara koje mu je ovaj pozajmio kad je dužnik bio u neprilici. Advokat mu predloži da dužnika tuži sudu. Ali čovek odgovori da ne poseduje priznanicu za taj dug.

— Dobro, — reče advokat — onda mu napišite pismo i zatražite da vam odmah vrati tih vaših pedeset hiljada dinara.

— Ali dužan mi je samo pet hiljada dinara, — reče čovek.

— On će vam i odgovoriti da vam duguje samo pet hiljada dinara. Tako ćete doći do priznanja, a onda postupite dalje! — reče advokat i zatraži hiljadu dinara za savet koji mu je dao.

— Znate šta, — reče čovek — napišite mi pismo da sam vam dužan tri hiljade dinara pa ako vam ja uopšte odgovorim slobodno me tužite sudu

I sasvim mirno čovek napusti »snalažljivog« advokata.

— Direktor mi je rekao da me uzmete osam dana na probu!

— Kako se dogodilo da se ovaj predmet našao u dosijeu „tekući poslovi" umesto da bude u dosijeu „poverljivo"?

*

KOLEGE

Poznati francuski glumac Lisijen Gitri ručao je jednog dana sam u novom i skupom restoranu. Na kraju ručka, podnesoše mu račun, koji je bio vrlo visok, pa slavni umetnik upita gazdu:

— Je li ovo moj račun?

— Da, gospodine.

— Zar me vi ne poznajete?

— Ne gospodine... Ko ste vi?

— Pa ja sam vaš kolega.

— Aaa! Da sam znao... Onda imate popust od 75 odsto.

Gitri pođe ka izlazu. Restorater ga isprati do vrata i upita:

— Izvinite, da li mogu da znam koji restoran vi držite?

— Pa, ja ne držim restoran.

— Ali, vi ste rekli da ste mi kolega.

— Da — reče mu Gitri u poverenju, — i ja sam lopov kao i vi.

JOŠ SMEŠNIJE

U jednom društvu u kome je bilo više bogatih magnata, Tven je pričao razne duhovite zgode, tako da su se svi do suza smejali. Jedan od njih, »kralj petroleja«, rekao je:

— Ovako smešne priče još nikada nisam čuo! — i pritom se mašio rukom u džep da izvadi maramicu i obriše suze.

— Oho, — uzvrati Tven, — a ja sam baš sada video nešto još smešnije, i neverovatnije, to jest, kako jedan petrolejski magnat sam sebi zavlači ruku u džep.

*

MEĐU PESIMISTIMA

— Ako nam poslovi i dalje budu ovako išli, ostaje nam samo da prosimo!

— Da, ali gde?

SEKRETARICA

— Ima li posla u tvojoj kancelariji?

— Nema mnogo, šef je navršio sedamdesetu!

— Ako dolazite odista da mi prodate usisivač opominjem vas da nemam vremena na gubljenje.

— A ne, neću vam pozajmiti novac, jer to kvari prijateljstvo.
— Ih, kao da smo neki prijatelji!

— A ovo, kakav vam je ovo sport?
— Ek — sport!

*

SNABDEVANJE VOZAČA

... avionsko iskustvo.

— **Znam to je tvoja tašta ... Ali, molim te, nemoj da odoliš iskušenju!**

*

— **Ako odmah ne platite ulaznicu u klub biću primoran da upotrebim silu.**

od 6-106 godina

DEČJA USTA

— Zašto za jesen kažemo da je tužno godišnje doba?
— Zato što onda počinje školska godina!

*

NE ZNA KAKO DA NACRTA

U školi učiteljica dala zadatak mladim devojčicama da nacrtaju ono šta koja želi da postane kada odraste. Posle pola časa zadaci su bili gotovi. Neka je nacrtala konduktera, neka lekara, sestru crvenog krsta stjuardesu, neka vilu, itd. Samo je mala Rozalija tužno sedela pored svoje sveske i vrtela nemoćno olovku u ruci.

— Šta je s tobom? — upita je učiteljica. — Još se nisi odlučila šta bi želela da budeš kada odrasteš?

— Kako da ne — odgovorila je devojčica. — Želim da se udam, samo ne znam kako to da nacrtam!

PRAKTIČAN DUH

— Kakva je razlika između munje i električne struje? — upita nastavnik jednog nestaška na času fizike.

— Razlika je... razlika je... — počeo ovaj da zamuckuje, a zatim odjednom odvali: — Munja je besplatna, druže nastavniče.

*

DEFINICIJA

Mučio se mali Perica da što bolje izradi školski zadatak o šećeru, pa najzad napisa:

— Šećer je jedna bela materija koja daje rđav ukus kafi kada se zaboravi da se stavi u nju.

– Ko je bacio loptu?

KORISTAN GLAS

Jedna mlada devojka poseti kompozitora Franke Alfanoa i zamoli ga da oceni njen glas. Pošto je otpevala, bolje reći — odvriskala jednu od najpoznatijih romansi, devojka zapita:

— Dakle, maestro, da li verujete da mogu nešto postići?

— O, da, gospođice. Vaš glas može vam mnogo koristiti u slučaju požara ili brodoloma!

*

ZNAK RASPOZNAVANJA

Profesor Anderson, iako slep, držao je katedru matematike u Kembridžu. On se odlikovao neobičnom duhovitošću i pronicljivošću. Jednom je na nekom prijemu rekao susedu:

— Dama preko puta ima divne zube.

Ovaj je bio zapanjen, jer je to bila istina, te upita profesora otkuđa je to saznao.

— Pa, slušam je kako se svaki čas bez razloga smeje.

*

RAZLIKA

Neka veoma brbljiva dama dosađivala je Edisonu raznim zapitkivanjima o njegovim izumima.

— Ah, je li to istina da ste vi izmislili prvu mašinu koja govori?

— Ne, — odgovori Edison, — prvu takvu mašinu je stvorila priroda. Ja sam jedino izmislio prvu mašinu čije pričanje možete da zaustavite kad hoćete.

*

BEZ REČI

— Ne znam da li da se smejem ili da plačem. Danas je moja tašta nastradala mojim kolima.

*

NEUNIŠTIV

— Nema to veze. Ja znam da sviram i u trubu!

MEĐU GLUMCIMA

— Prilično dobro se drži. Niko joj ne bi dao njene godine
— Ja mislim da ih ona ne bi ni primila!

*

— Još uvek imaš sapuna u ušima!

— Teturate se... grešite kad pijete
— Ne... Ja grešim kad idem!

BUGARSKI HUMOR

Ovih dana navršava se 100 godina od rođenja najistaknutijeg bugarskog humorističkog pisca Aleka Konstantinova (1863 — 1897), koji je svojim najpoznatijim delom »Baja Ganja« ostao najizrazitiji predstavnik i nosilac nacionalnih karakteristika vezanih za bugarski humor. Ostajući veran tradicijama »alakovskog humora« savremeni bugarski autori traže inspiracije u narodu, u njegovim najtipičnijim predstavnicima najsočnijim manifestacijama ponekad specifično balkanskog humora: jetkog i oporog, svežeg i životnog, neposrednog i iskrenog. Taj smisao za humor, sjedinjen sa problemima savremenog bugarskog života čini osnovicu današnjeg bugarskog humorističkog stvaralaštva čiji je najizrazitiji predstavnik nedeljni humoristički list »Stršel« (»Stršljen«), koji izlazi u Sofiji i iz koga donosimo odabrane tekstove i karikature.

Baja Ganjo

njegov sin

i njegov unuk

— Da ulijemo u praznike nov sadržaj.

— Ko je mogao da pomisli da ćemo pod stare dane ugalj voziti dečjim kolicima.

Još niste

DAMJAN KALFOV

Šef kancelarije, Gugučkov radio je za svojim pisaćim stolom. Prelistavao je spise praveći primedbe. Njegova ćelava glava svetlela je kao da je nedavno lakirana.

— Eto đavo neka ga nosi, — viknu Gugučkov. — Kažem ti, — nastaveo je on obraćajući se mladom pisaru, glava će me zaboleti, ali ću naći taj spis!

— E a šta je to? — pitao je ljubopitljivo pisar.

— Šta! U ovom našem ministarstvu niko ne zna pošteno svoj posao. Šta ti vredi više obrazovanje, kad nemaš ono što se kaže, mentalitet u glavi.

— Tačno, sasvim je tačno, — dodao je pisar.

Gugučkov je dalje prelistavao po aktima.

Neko je kucao na vratima.

Uđe jedan dobro obučen čovek. On se uputi Gugučkovu.

— Molim, došao sam zbog jedne male stvari, ako je moguće...

Gugučkovo pero dalje je škripalo.

— Molim vas, — ponovi čovek. — došao sam zbog jedne male stvari...

Gugučkov podiže glavu i pogleda čoveka poluotvorenim očima.

— Dođite u jedanaest sati.

— Znate, ja vas molim, da...

— A ja vam kažem: dođite u jedanaest sati.

— Molim vas, kad sam već ovde, pa znate, trebalo bi...

— Kako? trebalo! — viknu Gugučkov skočivši. — trebalo! A znate li šta bi trebalo. Trebalo bi da se nauči mo reda. Eto, to!

Čovek nikako nije mogao da shvati šta je on to tako strašno učinio protiv reda. Činilo mu se da je postao žrtva nesporazuma. Inače, zašto bi se toliko ljutio šef kancelarije i zašto bi ga tako grubo dočekao?

— Ovaj, pa... ne razumem zašto... — pokuša čovek.

— Eto, — i Gugučkov se obrati mladom pisaru — nije ni shvatio šta želim da kažem. Hoću da napustite koncelariju! Razumete li? Sve ima svoje određeno vreme.

— Pa dobro, kad sam već tu. Mislim to da nije prvi slučaj da...

— Ne uznemiravajte nas i ne oduzimajte nam vreme. Izidite! Pozvaću vratara!

Vratar je čuo galamu i pojavi se na vratima, mada ga nisu zvali. Pogleda samo i opet zatvori vrata.

— Izađite! — dreknu Gugučkov.

— Dobro, — reče čovek i izađe.

*

— Dobro ste učinili, — reče mladi pisar. — Vrlo dobro.

Gugučkovu je to laskalo.

— Je l' ja. Kao što vidite, lako ja izlazim na kraj sa takvim tipovima... Vi još dobro ne poznajete... Kuc, kuc. — Molim, ovaj, zbog jedne male stvari, kuc, kuc... Kažem mu, objašnjavam, aja, ništa ti on ne razume... Ništa. Morao sam da ga isteram. Zar ne?

— Naravno, sasvim prirodno.

— Eh, mladi čoveče, često sam govorio i opet kažem: Mi smo Bugari zdrav i sposoban narod, ali idemo u propast. Pitaćete zašto? Zato što nam nedostaje ono što imaju drugi kulturni narodi. Mi ne samo da nemamo svesti, već nemamo ni podsvesti.

— Tačno vrlo tačno!

— Eto. Videli ste. Obukao se, dobro se obukao, doterao, pa ulazi i veli: Molim zbog jedne male stvari, molim, sitnica... He-he.

U kancelariju je ušao vratar. Kao da ima nekog posla. A u stvari bez ikakve potrebe premestio je bocu s vodom. Pa se obrati Gugučkovu:

— Poznajem ja tog čoveka... zove se doktor.

— Pa šta? Šta me briga ako se zove doktor...

— Velim, samo onako.

Vratar izađe.

Gugučkov se baci na posao. Ponovo je prevrtao spise.

...Doktor, pomisli Gugučov, možda je to neka nepoznata veličina, možda i nekakav partijski čovek, đavo neka ga nosi.

Gugučkov pogleda na kalendar koji je visio na zidu.

— Doktor, pa odakle ja znam da je doktor.

došli na red

— More, ne uznemiravajte se.

— Ne uznemiravam se ja zbog toga doktora, — reče, — to nije važan događaj. Nešto drugo kvari moje raspoloženje... Znate, imao sam ja jednom divnog indijanskog petla. Bio je vrlo lep! Ali neki fakini odsekli mu krila i rep, da je jutros moj lepi indijanski petao izgledao jadno... i eto, to mi je pokvarilo raspoloženje. A što se tog doktora tiče...

Uđe vratar.

— Nalij malo mastila ovde.

Gugučkov poče da čita na jednom aktu: »Druže ministre, završio sam osnovnu školu, služio sam...« A ko li beše taj doktor?

— Doktor Burdžijev se zove. Brat je narodnog poslanika Burdžijeva, — reče vratar.

— Brat narodnog poslanika. E, da je i brat predsednika vlade, razumeš li?

— Šta se to imene tiče, — odvrati vratar i napusti kancelariju.

»...Završio sam osnovnu školu, služio sam tri godine u...

— Zato što je brat narodnog poslanika treba sad da se raskidam u komade. Je li tako prijatelju...

— Da, da...

— Možda je on i neka sila, ali ja moram da vršim svoju dužnost, savesno, akuratno. To je važno!

— Da, jako važno.

Gugučkov je nastavio sa čitanjem spisa: »...Protokol broj 19. Danas 21. novembra... komisija sastavljena od predsednika...«

— U svakom slučaju, — reče glasno, — ja ga nisam napao. Rekao sam mu jednostavno: Izidite, sada još ne primamo publiku. Uostalom, kad sam to rekao, ja sam samo ispunio naredbu svojih šefova. Dakle: »...komisija sastavljena: od predsednika Ivana Likova i članova: šefa kancelarije... Istina, rekao sam mu da ću zvati vratara... a kakav je otišao je sigurno kod načelnika..

Gugučkov skoči.

— Eh, da znate koliko se žderem zbog tog petla.

I brzo napusti kancelariju.

U hodniku okretao se levo, desno i najzad se vrati.

— Eh, da nije otišao kod načelnika? — pitao je vratara.

— Ne znam. Video sam samo da je otišao.

— Pa šta? Pa da je otišao i ministru! Koliko sam ja ovakvih doktora ispratio već.

Opet izađe i uputi se do sobe načelnika. Tiho zapita načelnikovog vratara:

— Ima li nekoga kod načelnika?

— Nema.

— Ama da nije slučajno ušao neko?

— Kako bi mogao. Kažem vam da nije.

— Možda je ušao dok nisi bio tu.

— Pa nisam nikuda odlazio odavde. Morao bih ga prijaviti.

— Dobro, znači nema nikoga.

— Pa razume se.

*

Nešto pre jedanaest, pred vratima Gugučkove sobe stajalo je tri-četiri posetioca. Tu je bio i doktor. Došao je red i na njega. Učtivo je prišao stolu Gugučkova...

— Dobar dan, — odgovori na njegov pozdrav Gugučkov, — kao da ga je sad prvi put video.

„Objasniću mu", pomisli Gugučkov, da sam bio nervozan, ljut zbog petla...»

— Izvolite, doktore... Vaše ime molim?

— Nikola Kostov.

— Kako? Nikola Kostov, — i Gugučkov začuđeno pogleda u pisara. — Kako to Nikola Kostov?!

— Pa tako lepo, jednostavno, Nikola Kostov.

— Vaše zanimanje?

— Sekretar saveza dimničara, hteo sam...

— Vi, slušajte vi... Znači vi ste sekretar dimničara... To znači... Ako ste vi sekretar saveza dimničara, zašto nije vaše lice crno, da vas čovek prepozna, da zna ko ste vi...

Zatim strogim glasom šefa kancelarije reče:

— Pričekajte u hodniku. Još niste došli na red.

— Tata, traže te na telefon.

— Ona mi pomaže da lakše podnesem samoću!

*

ŠKOTSKI VISKI

— Ah, mali moj Tarzan!

*

BEZ REČI

KOD ČASOVNIČARA

— Možete li mi pomoći? Već četiri dana ne kukuriče u pet!

*

FERNANDEL PRIČA

Poznati glumac i komičar Fernandel, koji već dvadeset godina zasmeava ceo svet ispričao je na jednom prijemu zanimljiv doživljaj svog prijatelja, koji je trebalo da prenoći u nekom malom gradiću.

U hotelu nije bilo više mesta, ali uporni putnik počeo je diskusiju sa šefom recepcije.

— Ipak kad bi predsednik republike stigao, vi biste mu sigurno našli jednu sobu, zar ne?

— E pa naravno! — promrmlja šef.

— Dakle, dajte mi onda tu sobu, jer, uveravam vas, on neće noćas doći ovamo.

*

Opet jednom prilikom kada su ga zamolili da ispriča nešto zanimljivo o svojim zemljacima, Fernandel se setio ovog događaja.

Dok se vraćao u crkvu, kanonik je primetio kako kroz njegovo selo ide jedan debeli seljak.

Siromah, teško se zaduvao, ali čim je video kanonika, on poče da viče:

— Video sam jednog Marsovca! Video sam jednog Marsovca!

— Ne pričaj koješta. Ti nisi dobro video — reče kanonik.

— Nisam dobro video? — reče uvređeno zadihani čovek. — E, pa, zaklinjem se da sam ga video isto tako jasno kao što i vas vidim, gospođo.

*

Pošto je vrlo popularan i moćan, Fernandelu se jednom obratio jedan njegov zemljak za pomoć. Molio ga je da mu nađe mesto u nekom preduzeću, jer posle dvadeset godina staža na svom starom mestu želi malo da promeni posao.

— Znam, ali kako to da sam ne možeš da se snađeš kada imaš toliki staž. Takvi službenici su svugde rado viđeni, — začudi se Fernandel.

— E, pa u tome i jeste stvar. — uz dahnu ovaj. — Ja sam ovih dvadeset godina radio tamo odakle sam otišao tek kada je moj advokat uspeo da mi izradi pomilovanje.

— Izvinite, imate li šibicu?

DOSLOVNO

— Dobro nam je rekao prodavac: izguraćete vi sa njim ceo godišnji odmor!

*

BENO BRIKS

Glumica i ljubav

Bogati Džon zaljubio se u čuvenu filmsku glumicu. Pošto joj je poklonio vilu i automobil ona mu dozvoli da jedno veče provede sa njom u njenom stanu.

Kupio je tuce orhideja po deset dolara komad i stavio ih sjajnoj lepotici u naručje.

— Evo me Glorija. Primite ove cveće u znak mog poštovanja i obožavanja.

Zahvalila mu ljubaznim pokretom ruke. Onda su seli na divan i razgovarali o njenom najnovijem filmu.

— Vi ste prava boginja, Glorija! — uveravao je mladi čovek strasno. Vi ste anđeo!

— O, da! — klimnula je ona glavom.

On se spusti na kolena.

— Glorija — promuca — ja vam se divim, ja vas obožavam!

Ona mu desnom rukom zahvalno pomilova retku kosu.

— Vi ste san mog života, Glorija! Volim vas svim svojim bićem.

— O, Džon! — prošaputa glumica sanjalački.

On nastavi vatreno:

— Volim vas više nego išta na svetu!

— Kolike sam srećna, Džon — prošaputa ona — što nam se ukusi slažu!

— Draga, — uzdahnu on — treba li to da znači da me voliš?

Glumica ustade.

— Gluposti, Džon! — reče prekorno. — Ja volim isto [illegible] MENE!

Preveo: E. M.

BEZ REČI

Začarani zamak

PLJUSAK ŠIBA po prozorima starog zamka u Engleskoj. Vetar urliče. U daljini, more divlje udara o stene na obali. Na kapiju zamka grozničavo udara jedan čovek.

Čuvar mu otvori. Ugledavši skroz pokislu priliku, diže levu obrvu u znak čudenja.

— Zalutao sam! — izjavi stranac između dva fijuka vetra. — Mokar sam do gole kože. Cipele su mi pune vode. Morate me primiti na prenočište. Čuvar spusti dignutu obrvu i propusti neznanca.

— Dobrodošli u zamak Deklingspringa, ser!

Za nepun sat stranac je bio snabdeven suvom odećom i okrepljen vrućim čajem. Onda ga čuvar povede uz škripave stepenice. Jedna se vrata otvoriše sama kao da ih je pokrenuo neki duh.

Gosta je počela hvatati jeza. Zamuckujući, upita čuvara:

— Da li su se u ovoj sobi događale kakve neobične stvari? —

— Već dvadeset godina nisu.

Stranac uzdahnu s olakšanjem.

— A šta se onda dogodilo? —

Čuvarevo oko zablista.

— Čovek koji je onda proveo ovde noć, ujutro je opet živ i zdrav izašao napolje!

Preveo E. M.

*

BEZ REČI

ČISTUNAC

— Moj muž uvek briše cipele pre nego što uđe u sobu!

*

BEZ REČI

BEZ REČI

INTERPU

NKCIJA

GASTON PIJANICA

— Ovoga puta odluka je doneta. Počev od danas, prestajem da pijem. počev od danas biću drugi čovek! — kaže Gaston svojoj ženi.

Žena mu poverova. Međutim, iste večeri, Gaston se vrati, kao i obično, posrćući.

— Gle, — reče mu žena. — A tvoji lepi planovi? Hteo si da postaneš drugi čovek!

— Nema izgleda, — odgovori Gaston. — I onaj drugi voli da pije.

*

JASNA STVAR

— Izvinite, jeste li vi možda ta gospodica koja ima najdražesniju sestru?

— Ne, to je moja sestra!

ZA SVAKI SLUČAJ

Kovač sreo Horvata i upita ga?

— Kuda nosiš taj prozor?

— Kod staklara, da ga zastakli.

— Pa ti si lud! Staklo je na prozoru sasvim čitavo.

— Tačno! Ali dok stignem do njega po ovoj klizavici, biće sigurno polupano.

*

PREVID

Branilac: — Da je moj klijent ovu krađu počinio samo iz nužde, dokazuje i činjenica da je uzeo samo nešto gotovine koja se nalazila u ormanu, dok novčanik u kome je bilo 6.000 dolara u banknotama nije ni prstom dirnuo.

Sudija: — No, recite okrivljeni zašto sada plačete?

Okrivljeni: — Zato što novčanik nisam video.

*

BEZ REČI

*

BEZ REČI

BEZ REČI

DANSKO IZNENAĐENJE

*

ispričao je jednom anegdotu koja se odnosila na žensku znatiželju.

Neki muž primio pismo Njegova žena mu se odmah približila.

— Primio si pismo, dragi? Od koga je?

— Ali zašto ti to hoćeš da znaš? — zapita muž.

— Zaboga — uzviknu supruga — ti si jako znatiželjan kad me to pitaš!

*

ASOCIJACIJA

Jedan reporter zapita Marlenu Ditrih:

— Da li vam smeta kada vas prolaznici prepoznaju na ulici?

— Oh, Na to se navikne, — reče „Plavi anđeo" — Ali, među nama reče no, čitav taj svet podseća me na teniski meč... S tom razlikom što umesto da gledaju s desna na levo i s leva na desno, oni me gledaju od gore **na dole, i zatim od dole na gore!**

Pokloni od mame, tate, dede i dečjeg obdaništa!

— Slabog je pamćenja...

*

BEZ REČI

*

BEZ REČI

BEZ REČI

— Vaša karta ništa ne vredi... nije potpisana.

*

ZNATIŽELJA

Tenesi Vilijems poznati književnik, ispričao je jednom anegdotu koja se odnosila na žensku znatiželju.

Neki muž primio pismo Njegova žena mu se odmah približila.

— Primio si pismo, dragi? Od koga je?

— Ali zašto ti to hoćeš da znaš? — zapita muž.

— Zaboga — uzviknu supruga — ti si jako znatiželjan kad me to pitaš!

*

ASOCIJACIJA

Jedan reporter zapita Marlenu Ditrih:

— Da li vam smeta kada vas prolaznici prepoznaju na ulici?

— Oh, Na to se navikne, — reče „Plavi anđeo" — Ali, među nama reče no, čitav taj svet podseća me na teniski meč... S tom razlikom što umesto da gledaju s desna na levo i s leva na desno, oni me gledaju od gore **na dole, i zatim od dole na gore!**

ROĐENDANSKO IZNENAĐENJE

Pokloni od mame, tate, dede i dečjeg obdaništa!

KAPUT

Želje su naše male i velike. Prema onome koliko možemo. I prema onome koliko nekad hoćemo, da se hvalimo. Ja sam od onih kojima su želje prosečno kreditno sposobnog građanina najbliže.

Ja sam hteo da kupim kaput:

— Dobar dan, imate li muških kaputa!

— Dobar dan, imamo!

Eto, sve je to jednostavno. Ja nisam hteo da kupujem štof pa da šijem odelo jer to ne bi bilo u mom stilu. To prerasta moj učinak na mom radnom mestu. Pa je zato bolje da se orrijentišem na konfekciju. I u zemljama koje pretenduju na to da imaju najviši stepen u svetu — ljudi nose konfekciju.

— Naša konfekcija je sasvim dobra!

To je rekao prodavac. Ja ne slušam emisije za »ekonomsku propagandu koje nam pomažu...« — kako to kaže naš radio. Ja slušam komšiju Mileta koji je kupio konfekcijsko odelo i bio je zadovoljan.

— Znači, kupujete?

— Znači, kupujem!

Onda sam tri dana nosio kaput, ustvari ne znam da li je zgodno da tvrdim kakav je to kaput. Mislim, on bi pre mogao da bude prelazna faza iz mantila u kaput. Mislim, lep je. Dobar je. Skup je. Ali nije kaput koliko je mantil. Međutim, ja sam po meri kupio dukser i time sam mantilu ozbiljno pomogao da bude kaput. Lep je: siv, kockast, diskretno kockast, moheraste... Kažem, sasvim lep mantilni kaput ili kaputni mantil, svejedno.

— Gde ste kupili mantil?

Ja odgovorim. Ne ispravljam ljude. Ja sam u slikarstvu i konfekciji pristalica principa da svako ono što vidi nazove onako kako je viđeno doživeo. Neko je moj kaput doživeo kao mantil, molim. Neko je, opet, moj mantil doživeo kao kaput, opet lepo.

— Pa nije ni skup! gde kažete tačno da je ta prodavnica? Dakle, konačno i mi jednom imamo poštenu konfekciju!

Tako je sve to počelo. I odjednom u našem preduzeću nas petorica imamo iste mantile: diskretno kockaste, sive, moheraste.

U redu, naše preduzeće je veliko pa pet jednakih mantila i nije velika brojka. Samo, nije zlo u tome. Zlo je u nečem drugom. Zlo je u tome što je jednog dana, ako ne baš posle onog novogodišnjeg veselja, moja žena stavila ruku u mantil mog džepa. Možda nije zlo i u tome što je ona stavila ruku u džep koliko je zlo što je ona tu istu ruku izvukla iz džepa držeći u njoj nekakvo parčence papira. Kakvo? Nekakvo? Koješta. Evo kakvo parčence:

»Dragi,

vidim da si veoma zauzet noćas. Ukoliko misliš da i dalje bude nešto između nas onda se bar potrudi da sutra uveče u pola sedam budeš u poslastičarnici na starom mestu. Mira«.

Molim? Jeste li nekad već doživeli kraj sveta? Potop? Strašni sud? Rasprodaju? Niste? Ja jesam. Mene je moja žena napala tako da ja nisam mogao da verujem da je to zbilja kraj sveta. Za mene posle prvog njenog reagovanja nije bilo spasa. Zašto se nisam pravdao, izmišljao nešto? Vi ste smešni. Pred kim? Kako da dođem do reči? Vikao sam. Nije vredelo. Trčao sam iz sobe u sobu, nije vredelo. Nije vredelo sve dotle dok se nije umorila. Onda sam ja seo. A ona je počela da pakuje kofere. Njena majka živi u istom gradu i nije joj teško da ode do nje. Ja sam taj momenat pokušao da iskoristim i da joj objasnim da su mantili zamenjeni. Ona se smejala grohotom.

— Ti još misliš da me praviš lu dom? Posle deset godina zajedničkog života? Smešno! Ti misliš ja ne poznajem tvoj mantil?

Otišla je. I danas posle Nove godine ja sam kod kuće sam. Ja znam da će se ona vratiti jer smo mi odrasli i pametni ljudi. Samo, ja moram naći dokaza da ono nije moj kaput. Nije časna reč. Molim ovim putem svakog onog ko ima kaput kao ja i Miru, da mi kaput vrati a Miru zadrži. Jer meni ne treba Mira. Već mira

R. S.

Rojko na moru

ROJKO NA MORU

ROJKO JE ODLUČIO DA ODE NA MORE RANIJE NEGO OBIČNO.

PAZI, SILAZIMO SA PUTA!

NE BRINITE NIŠTA. STIĆI ĆEMO ZDRAVI I ČITAVI!

12-1

ZNAČI, USKORO SMO NA CILJU!

LAŽI-BANJA

ALI, POSLE KRIVINE

OOH!

ATTENTION!

PLAF

GELE! FILE! DO-
ROTEJA! JA ...
SE... DAV...

STRUJA GA NOSI ...
TREBA NEŠTO UČINITI!
I JOŠ IMA
I TALASA!
ODE ON
PRAVO
U MORE!

MORAM SE NEKA-
KO IZVUĆI...

POMOĆI ĆU SE PECALJ-
KOM DA BIH STIGAO NA
OBALU!

BRAVO!
KRENULO
JE!

ALI ODJEDNOM..
AAAH!
U POMOĆ!
PLOF

ZAR VI NE ZNATE DA JE TU PECANJE ZABRANJENO?
JA UOPŠTE NISAM PE-ĆAO!

A OVO? PLATIĆETE DUPLU KAZNU!

DOĐITE DA VAS UHAPSIM ZBOG PRO-TIVLJENJA VLASTI!

ROJKO JE ŽELEO DA SE DOČEPA OBALE ALI...

GELE I FILE NISU GU-BILI VREME...
MAMA, SAČE-KAJ NAS TU!
ODOSMO MI DA TRA-ŽIMO TATU!

HRABRO, FILE!
GELE, JA UOPŠTE NE VIDIM TATU!

MORA DA JE ODBAČEN NA DUČINU!
PAZI, EVO TALASA!

SMESTA SE VRATITE! UDAVIĆETE SE!

DRŽI SE!

12-4
GELE, PAZI!

BANG!

IZVUCITE ME ODAVDE!
NE VIČITE, NISMO MI GLUVI!

OVA ĆE VAŠ ŠALA SKUPO KOŠTATI!
TO UOPŠTE NIJE BILA ŠALA!
POMOZITE NAM DA NAĐEMO TATU!

DA GA NISTE VIDELI?
VEROVATNO ONAJ ŠTO JE PEČAO NA ZABRANJENOM MESTU?

UPOMOĆ! ŠTA JE OVO!

12-5

A TU STE!
KAKO STE? LEP DAN, ZAR NE?

ŠTA? VI SE JOŠ USUĐUJETE DA ŠALITE SA MNOM? SAD ĆU JA...

GELE I FILE SU SMESTA INTERVENISALI!

ŠERIF JE POLETEO U MORE
U POMOĆ!

BANG!!

12-6

U POMOĆ!

KAKO SE OSEĆAŠ, TATA?
OTKUD TI IZ DESKA?
NE ZNAM! MOŽDA PODMORSKA STRUJA... MOŽDA...

U POMOĆ! DAVIM SE!
TREBA SPASTI ŠERIFA!
PUSTI ME NE TATA!

TREBA NAM JEDNA PECALJKA!
UPECAĆEMO GA KAO ŠARANA!

12-7

ROJKO SE POZABAVIO DOROTEJOM
NE BOJ SE, DOĐI!

EVO! BRAVO!

CRASH!

SPLOFF!

ISTOVRE-MENO...
MALO VI-ŠE UDESNO!

MOJ JE! ALA JE TEŽAK!
POMOĆI ĆU TI!

NE MRDA NI ZA PANTI METAR!
MORA DA JE PO-DIO MNOGO VODE!

AHA! SAD SAM VAS UHVATIO NA DELU! DECATE!
MI SPASAVAMO ŠERIFA!
PA TO JE ON GLAVOM!

PA ŠTA SMO MI ONDA UDE CALI?

DOBRU I VISOKU KAZNU!

HAJDE DO ROTE I DA POTRAŽIMO DECU
I NE GOVORI MI VIŠE O NORU

ŠTA SE DEŠAVA?
I VAŠA DECA DECA SU U ZABRANJENOJ ZONI!

HRABRO! EVO GA!
POPUSTIO JE, GELE!

OH-OOH! POGLEDAJTE!
NEBESA!
KIT

TOG MOMENTA JEDAN SNAŽAN TALAS JE KRENUO...

12-10

SPASAVAJ SE KO MOŽE!

UF! UPRAVO NA VREME!

S OBZIROM NA ULOV, KAZNA ĆE ĆE BITI TROSTRUKA !!!
TRENUTAK SAMO! GDE JE DOROTEJA

ROJKO, U POMOĆ! JA SAM DOLE!
OH, DOROTEJA JE ISPOD KITA!

BRZO! POMOZITE MI! TEŽAK JE!

SIROTA DOROTE-JA!
PA-ZI!

12-11

OH!
SPAM...

VI STE PO-LUDELI!
OH, OPROSTITE! OVO JE IZNENA-DA!

MISLIM DA SE KIT LEPO ZABAVLJA!

NAUČIĆEMO GA MI PAMETI!
POŽURI, FILE!

NA! DA SE NAU-ČIŠ REDU!

PAZI, FILE! ZAGOLIČAO SI GA! SMEJAĆE SE!

ETO RE-
KAO SAM TI!

ROJKO JE POTRCAO
U POMOĆ FILETU
UVEK SAM VAM
GOVORIO DA NE
DIRATE ŽIVOTI-
NJE!

IZBAVITE
ME!
TREBA NE-
ČIM DA GA
NATERAM
DA OTVORI
USTA!

KAD BISMO
GA ZASME
JAVALI?
MISLIM DA IMA
NEŠTO BOLJE!

ROJKO JE PONUDIO
KITU KUTIJU
SARDINA!

PROBAJ, VEOMA SU UKUSNE!
NE VERUJEM DA VOLI SARDINE, TATA!

OH, VRAĆA SE U MORE! ZADRŽIMO GA!
NEĆEMO USPETI, TATA!

12-14

ODLAZAK KITA OSLOBODIO JE DOROTEJU VELIKOG TERETA
ROJKO, GDE SI?

JESTE LI POLUDELI?! PUSTITE GA!
GLUPOSTI! FILE JE UNUTRA!

U REDU! SAD ĆU JA

VRATI NAM FILETA!

PAZI, DOROTEJA, IZGLEDA DA JE LJUT!

HRABRO, FILE! HVATAM TE!

BANG!
12-15

ODMAH POSLE TOGA KIT JE ZAROWIO!

EVO ME! DONEO SAM POTREBAN ALAT!

KAKO TI JE?
OVAJ ZOLEĐA.. NIKAKO

A GDE JE KIT?
OTISAO! BOLJE JE DA SE POZABAVITE ROJKOM!

A KAD BISMO SE SAD MALO OKUPali?
ŠTA?! NIKAD VIŠE U ŽIVOT! PAKU JEMO SE KUĆI!

FIN

BEZ REČI

SAMBITO i ALADINOVA lampa

19-1

UL JUL JKAN SNOVIMA SAMBITO JE ZASPAO ALI UBRZO SE PROBUDIO..
VATRA SE UGASILA... VALJA JE UPALITI

ZBILJA NEPRI-JATNO!

GLE! NISAM NI ZNAO ZA OVO SKROVIŠTE
CLIK!

STARA LAMPA?! MOŽDA JE OD ZLATA!

19-2

MORAM JE OBRI-SATI DA SKINEM OVU PRAŠINU!

GLE! ONA SE AUTOMATSKI PALI!

ŠTA ŽELIŠ, GOSPODARU? ŽELJE ĆU TI ISPUNITI!
ALI... KO STE VI?
JA SAM DOBRI DUH SKRIVEN U OVOJ LAMPI KOJA VEĆ STOLEĆIMA LEŽI OVDE SKRIVENA!
ŠTA? DUH IZ LAMPE?
URAAAA! SVET JE MOJ! URAAA!
DOBRO! JA IMAM SPREMNIH SEDAM-OSAM ŽELJA!
19-3
PRVO, KRALJEVSKI RUČAK. DRUGO, SJAJNO PREVOZNO SREDSTVO. TREĆE, PRVOKLASNU POSLUGU...
I JEDAN ORKESTAR PRVE KLASE!
TVOJE ŽELJE SU NAREDBE!

OPLA... MAGIKA - ALADA... OPLA...
GLE... PLILIČNO ZANIMLJIV ZANAT!

ODJEDNOM SU STVARI POČELE DA SE MENJAJU
OH! VELIČANSTVENO!

EVO RUČKA ZA GOSPODARA!
ALA MI PRIJAJU NJEGOVE REČI!

ALI... ŠTA JE TO?
PEČENI KROKODIL GARNIRAN ZMIJAMA NAJBOLJI RECEPT!

19-4

KROKO... KROKODIL? DA ŠTA VI MIŠLITE, KO SAM JA?

MI NE UMEMO DA SPRAVIMO BOLJE JELO!
A KAKVO VAM JE ONDA NAJGORE?

ODJEDNOM NEKI STRAŠNI ZVUCI ISPUNIŠE PROSTORIJU
OH! KRAJ SVETA!

TO JE TVOJ ORKESTAR, GOSPODARU!
TRAZZOMPAP

DOSTA! PRESTANITE! POLUDEĆU!
PEREPE
ALI, TO JE NAJBOLJI ORKESTAR U INDIJI!

ŠTA? VATROGASNE SIRENE!
OUEEEE

NE! TO NE!

CLANG
PEEE
PITTPOO
POO

KO JE DOVEO OVU ŽIVOTINJU?

TO JE TVOJ SLON SVEMOGUĆI GOSPODARU!

TVOJI LJUDI SE TRUDE DA MU RASČISTE PUT...
POW
...NA KOME JE GUŽVA!

19. 6

GOSPODE!

TREBA ŠTO PRE TO DA UREDIM INAČE ODOH U ZATVOR!

GDE SI PROKLETI DUŠE? POKAŽI SE!

POLAKO, POLAKO GOSPODARU!
ŠTA SVE OVO ZNAČI?

TO JE OSTVARENJE TVOJIH ŽELJA!
JA SAM HTEO PEČENO PILE, AUTO I DŽEZ ORKESTAR!

TO SU SVE MODERNE STVARI! A JA TO MRZIM NAJVIŠE NA SVETU! TO NIKAD!

19·7

E, A JA SAM MODERAN ČOVEK I HOĆU MODERNO!

SMESTA NEKA SVE OVO NESTANE!

TO JE NEMOGUĆE! ONDA ĆE NESTATI I MOJA MAGIČNA MOĆ!
MMM?

NEMA VEZE! URADI KAKO SAM REKAO!
TI SI NEZAHVALAN ALADIN JE BIO DRUKČIJI!

NA ZNAK DUHA SVE SU STVARI DOBILE SVOJ STARI IZGLED
UF!

ALA SAM ČUDNO SANJAO... TO ZBILJA MOŽE BITI SAMO SAN!

19-8

ZBILJA, TREBA SE OKANUTI TIH BAJKI IPAK SMO MI MODERNI LJUDI, ZAR NE?!
KRAJ

— Zdravo mužiću, prijatno!

Humor X-100

Odgovorni urednik

Pavle POPOVIĆ

Članovi redakcije

Boško PETROVIĆ,

Stojan ZAMUROVIĆ,

Mitar MILOŠEVIĆ,

Radomir SUBOTIĆ

Spira KARADINOVIĆ

Izdaje i štampa Novinsko preduzeće »Dnevnik« — Novi Sad Jovana Đorđevića 2 * **Izlazi dva puta mesečno** i donosi izbor šala, karikatura, dosetki i anegdota iz celog sveta i jedinstvena je edicija ove vrste * Pretplata za deset svezaka iznosi 900 dinara a za inostranstvo 2.000 dinara — Pretplate slati običnom čekovnom uputnicom sa naznakom za **»Humor X-100« — Uplate adresirati: Žiro račun 151 —** 11/1-254 kod Narodne banke, Filijala Novi Sad, »Dnevnik«.

SADRŽAJ — Strana

Aktuelne teme	1
Humor u NOB	4
Lekari i bolesnici	6
Vid i sluh	14
Bračne zgode	17
Obazrivost i uviđavnost	28
Poslovni ljudi	34
Sport, lov, ribolov	40
Od 6 — 106 godina	44
Bugarski humor	48
Veseli svet	52
Dodatak »Humor X-100« Rajko na moru	69

ROJKO NA moru

ROJKO JE ODLUČIO DA ODE NA MORE RANIJE NEGO OBIČNO.

PAZI, SILAZIMO SA PUTA!

NE BRINITE NIŠTA. STIĆI ĆEMO ZDRAVI I ČITAVI!

12.1

ZNAČI, USKORO SMO NA CILJU!

LAŽI-BANJA

ALI, POSLE KRIVINE

OOH!

ATTENTION!

PLAF